ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί... Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ἡ κόμησσα, σὰν Ἱσπανίδα καθολικὴ ποὺ εἶνε, πῶς θ' ἀπαντήσει σὲ μιὰ τέτοια πρότασι ἑνὸς προτεστάντη...

— Ναί, ἀλλά, ἀπάντησε ὁ Πλουσέτ, ὁ κόμης Γυδεφρῖδος,κλίνει πρὸς τοὺς αἱρετικούς...

— Μπᾶ, δὲν τὸ φαντάζομαι ! ἔκανε ὁ Κοχεφὲρ μὲ ἀπορία· αὐτὸς ὁ τόσο ἀξιαγάπητος ἄρχοντας, ὁ τόσο λαοφιλὴς νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος αὐτῶν τῶν καταραμένων νεωτεριστῶν!

— Γιατὶ ὄχι ; εἶπε ὁ Λοβέρτ, κ' ἐγὼ βρίσκω πολλὰ καλὰ στὴ νέα αἵρεση...

Τὸ πηροῦνι τοῦ Κοχεφὲρ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Καὶ σεῖς ! φώναξε. Σᾶς πότισαν καὶ σᾶς μὲ τὸ δηλητήριό τους ; Φρῖξον οὐρανέ ! Ἔφτασε λοιπὸν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου;

— Φτάνει ! Φτάνει ! ἀπάντησε ὁ Λοβέρτ· ἂς μὴ κακιώνουμε, καλέ μου γείτονα· εἶμαι καλὸς καθολικὸς καὶ καλὸς καθολικὸς θὰ πεθάνω... Καὶ τώρα ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ κι' ἂς πνίξουμε τὶς ἰδέες μας μέσ' στὸ φαΐ καὶ τὸ πιοτό...

Ὁ Πλουσέτ, βλέποντας τὸ δυσάρεστο δρόμο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνει ἡ συζήτησι, ἐπικρότησε τὴν ἰδέα του. Καὶ ρίχτηκαν κ' οἱ τρεῖς στὰ ὀρεκτικώτατα φαγητὰ ποὺ ἐρχόντουσαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ στὰ ἐκλεκτὰ κρασιά.

Ὡστόσο ὁ Πλουσὲτ φαινόταν στενοχωρημένος γιατὶ δὲν τολμοῦσε νὰ διατυπώσῃ τὴν πρότασή του. Ὁ Κοχεφὲρ ἀντελήφθη τὴ στενοχώρια του καὶ εἶπε :

— Πλουσέτ, παιδί μου, γιατὶ κατέβασες τὰ μοῦτρα σου ! Τὶ παράπονο ἔχεις ; Σπίτι ὡραῖο, μαγαζὶ πιὸ ὡραῖο, λεπτὰ ἄφθονα· τί σοῦ λείπει ἀκόμα ;

— Μιὰ γυναῖκα !

— Μιὰ γυναῖκα ;... Διάβολε, θέλεις νὰ παντρεφτῇς; Αὐτὸ κάνει νὰ σηκώνονται τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ μου... Ἄκου με λοιπὸν καὶ μένα : μὴν παντρεύεσαι καὶ δὲ θὰ μετανοιώσῃς ...

-- Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ πρῶτα... τραύλισε ὁ νέος, πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ...

Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε παραπάνω.

— Λοιπόν, δὲ θὰ καταφέρεις ποτὲ νὰ πεῖς τίποτε ἂν δὲν ἀνακατεφθῶ ἐγώ, εἶπε τότε ὁ Λοβέρτ.

— Τότε ἀνέλαβε ἐσύ, τραύλισε ὁ Πλουσέτ.

Ὁ Λοβέρτ ἔγειρε ἐμπιστευτικὰ πρὸς τὸν Κοχεφὲρ.

— Γείτονα μου, εἶπε,νὰ σᾶς πῶ τὶ τρέχει μὲ δυὸ λόγια. Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ἐδῶ κ' ἕξη μῆνες. Θὰ θυμᾶσαι ποὺ βαφτίσαμε τὴν κόρη μου Ὀδέττη. Εἶταν στὰ βαφτίσια κι' ὁ φίλος μας ὁ Πλουσὲτ κ' ἡ ἀνιψιά σου ἡ Μαγδαληνή... Λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ φίλος μας κι' ἡ ἀνεψιά σου ἄρχισαν ν' ἀγαπιοῦνται... Αὐτὸς εἶνε εἰκοσιδυὸ χρόνων κ' ἡ ἀνεψιά σου δεκαεφτά... Στεφάνωσε τους καὶ γίνομαι ἐγὼ κουμπάρος...

Βαθειὰ σιωπὴ διαδέχτηκε τὴ σύντομη αὐτὴ δημηγορία.

Ὁ κὺρ Κοχεφὲρ ἔμενε ἀκίνητος στὴν πολυθρόνα του.

Κούνησε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἄξαφνα ἄρχισε νὰ ροχαλίζει. Εἶχε ἀποκοιμηθεῖ. Τότε ὅμως μιὰ ὑπόκωφος ὀχλοβοὴ ἀκούστηκε ἀπέξω.

Ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα. Ὁ δρόμος εἶταν ἔρημος, μὰ ἡ ὀχλοβοὴ πλησίαζε ὁλοένα.

Ἄξαφνα ἀπὸ τὴ γωνία ἑνὸς δρόμου πρόβαλε ἕνας ἄντρας πελιδνός, βλοσυρός, μὲ τὰ μαλλιά του ἀνορθωμένα, μὲ τὰ ροῦχα του κουρελλιασμένα.

Τὰ τρομαγμένα βλέμματά του ἀντίκρυσαν τοὺς φίλους μας ποὺ τὸν κοιτοῦσαν περίεργοι. Μὲ μιὰ ὁρμὴ ἀπελπιστική, ἔτρεξε πρὸς αὐτούς, ἔσπρωξε τὴν πόρτα, τὴν ξανάκλεισε πίσω του, ἐμπῆκε στὸ ζυθοπωλεῖο καὶ στηρίχτηκε σ' ἕνα κάθισμα ἀσθμαίνοντας, κατατρομαγμένος.

— Τὶ εἶναι ; τὸν ρώτησε ὁ Πλουσέτ. Τὶ ζητᾶτε ;

Ὁ ἄγνωστος ἔφερε τὰ δυὸ του χέρια στὸ λαιμό του καὶ μὲ δυσκολία ἄρθρωσε αὐτὴ τὴ λέξη :

— Ἄσυλο !

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ὄχλου πλησίασε καὶ σὲ λίγο ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖο.

Ὁ ξένος ἔπεσε γονατιστός .

— Μὲ εἶδαν ποὺ μπῆκα μέσα, τραύλισε. Θὰ μὲ σκοτώσουν.

Μόλις εἶπε αὐτὲς τὶς λέξεις τὸ ρόπτρο τῆς πόρτας ἀντήχησε με πάταγο κι' ὁ Γουλιέλμος Λοβέρτ ἐπλησίασε τον ἄγνωστο καὶ τὸν ρώτησε :

— Ποιὸς εἶστε, κύριε, καὶ γιατὶ σᾶς κυνηγοῦν ;

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε· ἐλιποθύμησε.

Ὁ Γουλιέλμος τὸν μετάφερε στὸ βάθος τῆς κάτω αἰθούσης, τὸν ξάπλωσε σὲ μιὰ ἕδρα, καὶ ἀποσπῶντας μὲ προσοχὴ τὰ κουρέλλια του ποὺ εἶχαν κολλήσει στὰ ροῦχα του, ἐγύμνωσε τὸ κορμί του.

— Διάβολε ! εἶπε, νὰ ἕνας εὐγενὴς ποὺ ἀργεῖ νὰ συνέλθει. Τρέχα, Διονύση,φέρε γρήγορα νερό, λάδι καὶ λινόπανα.

Ὅλ' αὐτὰ ἐφέρθηκαν ἀμέσως στὸ Λοβέρτ, ποὺ ἥσυχος ὅπως πάντοτε, ἄρχισε νὰ περιποιεῖται τὸν ἀσθενῆ του.

Ὡστόσο τὰ χτυπήματα ἀντηχοῦσαν τώρα δυνατώτερα στὴν πόρτα.

Ὁ Πλουσὲτ συνοφρυώθηκε· ἔβαλε σὲ μιὰ γωνιὰ τὴ σιδερένια του ράβδο καὶ μὲ τὸ χέρι του στὸ πηγοῦνι ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Τώρα ἡ πόρτα ἐσάλευε ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

Καὶ ὁ Πλουσὲτ ἄνοιξε.

Τὸ ἀποφασιστικὸ πρόσωπό του ἀνησύχησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐκείνους ποὺ χτυποῦσαν καὶ κατέβηκαν τὶς τρεῖς ἐξωτερικὲς σκάλες τῆς πόρτας ποὺ εἶχαν ἀνεβεῖ. Ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν τριῶν αὐτῶν σκαλοπατιῶν, ὁ ζυθοποιὸς ὑπερεῖχε τοῦ πλήθους ποὺ χειρονομοῦσε κ' ἐφώναζε, μεταξὺ τοῦ ὁ τοίου διάκρινε πάμπολλους διαμαρτυρομένους.

— Τὶ θέλετε ; ρώτησε ἥσυχα, καὶ τὶ σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος;

— Συγνώμην, κύριε Πλουσέτ, ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, δὲ θέλουμε ἐσᾶς. Ξέρουμε ὅτι εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος, ἂν καὶ καθολικός... μονάχα διώχτε αὐτὸν τὸν ἄθλιο ποὺ κατάφυγε στὸ σπίτι σας καὶ θὰ σᾶς ἀφήσουμε ἥσυχο ;

— Καὶ τὶ κακὸ σᾶς ἔκανε ;

— Διατάραξε τὴ λειτουργία μας κ' ἔβρισε καὶ χτύπησε τὸν διδάσκαλο μας.

— Κάτω ὁ ἱεροσυλος ! φώναξε ὁ ὄχλος. Παραδόστε μας τὸν ἀσεβῆ !

— Καὶ ἂν σᾶς τὸν παραδώσω ; ρώτησε καὶ πάλι ὁ Πλουσέτ, τί θὰ τοῦ κάνετε ;

— Θάνατος ! ἐφώναξε τὸ πλῆθος.

Ὁ Πλουσὲτ ἔστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν κάτω αἴθουσα ὅπου ὁ φυγὰς εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Εἶχε καρφώσει κίτρινα, φλογερά, ἀνήσυχα καὶ ἱκετευτικὰ τὰ μάτια του πρὸς αὐτόν.

Ὁ Πλουσὲτ στράφηκε τότε πρὸς τοὺς ἀπαρρυθμιστάς :

— Θέλετε νὰ κάνετε πέντε λεπτὰ ὑπομονή ; ρώτησε.

— Ἔστω, ἀπάντησαν, ἀλλὰ ὄχι πιὸ πολύ.

— Καλά, θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Καὶ ἐμπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

XI

Δύσκολη φιλοξενία.

Ὁ δὸν Διάζ εἶχε συνέλθει πιὰ ἐντελῶς καὶ εἶχε ἀκούσει ὁλόκληρη τὴ συνομιλία τοῦ Πλουσὲτ καὶ τῶν διωκτῶν του.

Γι' αὐτό, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζει, τραυλίζοντας τοῦ εἶπε :

— Καταλαβαίνω· βρίσκετε ἐπικίνδυνη τὴν παρουσία μου ἐδῶ. Πρέπει νὰ φύγω...

— Κάνεις λάθος, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Πλουσέτ· δὲν θέλω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σὲ γλυτώσω καὶ θὰ βάλω γι' αὐτὸ ὅλα μου τὰ δυνατά. Ἀλλὰ πρὶν ἐκθέσω σὲ κίνδυνο τὴ ζωή μου καὶ τὴ ζωὴ τῶν φίλων μου καὶ τῶν ὑπηρετῶν μου, θὰ ἤθελα νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο σᾶς καταδιώκουν· αὐτὸ μόνο.

— Κύριε, ἀπήντησε ὁ δὸν Διάζ, αὐτοὶ οἱ μαινόμενοι σᾶς εἶπαν τὴν ἀλήθεια. Εἶμαι ξένος καὶ μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἔφτασα στὴν Τουρραίνη. Ἡ τύχη μου, δυστυχῶς, μ' ἔρριξε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς αἱρετικούς. Ἄκουσα τὸν ἱεροκήρυκά τους νὰ προσβάλῃ τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους, δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ, τὸν ἔβρισα καὶ σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ τὸν χτύπησα.

— Διάβολε ! εἶσαι ξυπνητὸς βλέπω, εἶπε ὁ Λοβέρτ, μὲ κάποια εἰρωνεία.

Ὁ Διὰζ μπερδεύοντας τὴν ἀλήθεια μὲ τὰ ψέμματα ἀποτέλειωσε τὴν ἱστορία τοῦ ἐπεισοδίου του, ἔδωσε στὸν ἑαυτό του τὸ πρῶτο ὄνομα ποὺ τοῦ ἦρθε στὸ μυαλό του καὶ σοφίστηκε χίλιες δυὸ περιπέτειες γιὰ νὰ προκαλέσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πλουσέτ.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο ; ρώτησε ὁ Πλουσέτ.

— Ναί, στὴν τιμή μου καὶ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, ἀπάντησε ὁ Διάζ.

— Καλά· ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ σὲ σώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια τους.

Ὁ Πλουσὲτ φώναξε τὸν ὑπηρέτη του, τοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτὶ κι' ἀνοίγοντας πάλι τὴν πόρτα παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ πλῆθος, ποὺ περίμενε ἄφωνο, ἀλλὰ πάντα ἀπειλητικό.

— Ἔ, λοιπόν ; τοῦ φώναξαν μόλις τὸν εἶδαν.

— Καλά, ἀπάντησε, ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς ἀναγνωρίζει ὅτι ἐξύβρισε τὸν κύριο Ἀμβρόσιο Βὶλλ καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ ζητήσῃ συγνώμη.

— Δὲν πρόκειται περὶ συγνώμης ! Ἐμεῖς θέλουμε νὰ τιμωρηθῇ.

— Ἀπαιτοῦμε δικαιοσύνη, ἐκδίκηση !

Ὁ Πλουσὲτ ἀπάντησε χωρὶς νὰ σαλέψει ἀπὸ τὴ θέση του :

— Ἐκδίκηση ;... Ἀλλὰ δὲν ἐκδικηθήκατε ;...

(Ἀκολουθεῖ)